

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu, ngày 11/11/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1065

“CHÚNG TA CÓ CẦN TRẢI QUA ĐỜI SỐNG GIÀU SANG HAY KHÔNG?”

Người thế gian xem trọng tiền tài, vật chất nhưng tiền tài, vật chất không giúp chúng ta đoạn phiền não, thoát khỏi sinh tử luân hồi. Tiền tài, vật chất không giúp chúng ta giải quyết những vấn đề như con cái phản nghịch, vợ chồng bất hoà. Người thế gian chìm đắm trong những thứ giả tạo. Họ càng có nhiều tiền thì họ càng cô đơn, càng đau khổ. Ngày trước, các vị Vua là người “*nhất hô bá ứng*” nhưng họ thường xưng là “*quả nhân*”. Chữ “*quả*” nghĩa là đơn độc. “*Quả phụ*” là người cô đơn, không có chồng. Người có nội tâm hoan hỷ thì bề ngoài của họ rất đơn giản. Người càng có nội tâm trống rỗng thì họ càng tô điểm, càng chú ý đến diện mạo bên ngoài. Người xưa nói: “*Người nghèo hay người giàu đều có nỗi khổ riêng*”. Người có địa vị cao như Vua, Tổng thống cũng có nỗi khổ riêng.

Hòa Thượng nói: “*Người nghèo ít nỗi khổ hơn người giàu. Người nghèo chỉ cần có cơm ăn, áo mặc. Người giàu sang, có địa vị phải lo lắng để gìn giữ sự giàu sang, địa vị đó*”. Người càng giàu thì tâm được mát của họ càng lớn. Họ phải nghĩ cách để cạnh tranh với người khác. Người chân thật học Phật pháp sẽ nhận ra điều này rất rõ ràng. Một số người học Phật pháp nhưng vẫn chìm đắm trong hưởng thụ “*ngũ dục lục trần*”. Một số người oán trách vì họ cho rằng họ cúng Phật nhiều nhưng họ không nhận được sự đãi ngộ đặc biệt.

Suốt cuộc đời này, chúng ta chỉ đi làm đẹp cho cái nhìn của người khác. Thái độ của chúng ta hoàn toàn khác khi chúng ta nhìn thấy hai người, một người ăn mặc rách rưới, đi xe đạp và một người đi siêu xe, mặc đồ hiệu. Khi một người ăn mày ăn mặc rách rưới đến gần một cửa hàng bán đồ ăn sang trọng thì người bảo vệ đuổi anh ta đi. Sau đó, người ăn mày thay bộ quần áo lịch sự, đi xe sang trọng đến thì người bảo vệ lại có thái độ cung kính. Người thế gian thường chỉ chú ý đến hình thức bên ngoài. Phật pháp nhắc nhở mọi người phải chú ý đến thực chất. Thực chất chính là nội tâm. Nội tâm chúng ta phải có sự tu dưỡng. Hình thức bên ngoài chỉ là giả tạm, không thật. Trên “*Kinh Kim Cang*” đã nói: “*Nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn*

bào ảnh". Tất cả những thứ có hình tướng cũng giống như giấc mộng, như sấm chớp, như bọt nước.

Trong lịch sử, rất nhiều người vô cùng nổi danh nhưng họ đều cũng đã mất. Tất cả chỉ còn lại một mảng không. Chúng ta học Phật nhiều năm nhưng chúng ta vẫn lấy giả làm thật nên chúng ta vẫn bị gạt, bị lừa. Nếu chúng ta không được học thì chúng ta cũng chìm đắm trong "*tham, sân, si, mạn*", trong hưởng thụ "*ngũ dục lục trần*". Người giàu sang, có địa vị mà họ ngạo mạn thì đó là tăng thượng mạn. Người không có tiền, không có địa vị mà vẫn ngạo mạn thì đó là ti thượng mạn. Người được tiếp nhận giáo huấn của Phật thì sẽ chân thật có được hạnh phúc vì họ biết điều tiết thân tâm, họ có cái nhìn đồng cảm với chúng sanh. Người thế gian thì phần lớn khởi tâm động niệm, lời nói việc làm đều là bất thiện.

Tôi rất cảm xúc với đề tài hôm trước chúng ta học, đề tài đó có tên: "***Sống lâu thì nhiều khổ, đoản mạng thì sớm vào ác đạo***". Thường ngày, khởi tâm động niệm, đôi nhân xử thế tiếp vật của chúng ta đều đang tạo nghiệp bất thiện. Chúng ta chìm đắm trong "*danh vọng lợi dưỡng*", hưởng thụ "*năm dục sáu trần*". "*Danh vọng lợi dưỡng*" không phải là thứ gì quá cao xa, chỉ cần người khác tặng cho hay bãi chức danh của chúng ta thì chúng ta đã động tâm. Chúng ta có trạng thái không vui vì chúng ta đang bị chi phối bởi những tập khí, phiền não.

Hàng ngày, chúng ta vẫn đang chìm đắm trong sợ được mất, sợ lời lỗ, hơn thua. Có nhà thơ đã từng viết: "*Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn!*". Nếu chúng ta buông xả thì chúng ta sẽ tự tại. Chúng ta buông xả trên tâm chứ không buông xả trên sự. Trên sự chúng ta vẫn làm đến mức tốt nhất để làm biểu pháp cho chúng sanh. Chúng ta làm nhưng chúng ta không dính mắc trong nội tâm. Chúng ta làm xong thì chúng ta muốn được mọi người ghi nhận, muốn lưu danh thiên cổ. Người thế gian nói: "*Hùm chết để da, người chết để tiếng*". Chúng ta là người tu hành, chúng ta làm không phải để được lưu lại danh tiếng. Trong "***Kinh Kim Cang***", Phật dạy: "***Bồ thí không thấy người cho, không thấy người nhận, không thấy vật cho***". Đây là bồ thí tam luân không tịch. Chúng ta muốn được lưu danh thì đó là chúng ta đang bị những thứ vô hình trói chặt.

Hòa Thượng nói: "***Hàng ngày, chúng ta khởi tâm động niệm, tạo tác việc làm bất thiện thì sau khi chết chúng ta nhất định đi vào ba đường ác. Chúng ta trải qua đời sống thanh tịnh thì đời này chúng ta có cuộc sống an vui, đời sau chúng ta có thể ra khỏi sáu cõi. Thích Ca Mâu Ni Phật đã thị hiện cho chúng ta, Ngài sinh ra trong gia đình vương giả nhưng Ngài đã buông xả tất cả. Ngài chọn đời sống ba y một bát, nửa ngày ăn một bữa, dưới gốc cây***

ngủ một đêm”. Ngài đi khắp nơi khát thực để kết duyên với người. Ngài không nài nỉ, van xin bất cứ ai, mỗi con đường Ngài chỉ đi qua một lần.

Hòa Thượng nói: **“Thích Ca Mâu Ni Phật là bậc trí tuệ bậc nhất, phước báu bậc nhất. Ngài đã chọn trải qua đời sống của một người khát thực. Đời sống của Ngài chân thật là an vui, tự tại. Người thế gian sẽ không thấu hiểu được điều này! Mấy chục năm nay tôi mô phỏng, làm theo Đức Phật nên tôi dần dần thể hội được những điều Ngài đã làm!”**. Nhiều người có cuộc sống giàu sang nhưng họ vẫn rất nhiều phiền não. Chúng ta không bao giờ có thể thỏa mãn được dục vọng. Dục vọng giống như vực sâu không có đáy. Niềm vui có được do được thỏa mãn dục vọng chỉ là niềm vui nhất thời. Chúng ta xa lìa dục vọng thì chúng ta có thể có được niềm vui chân thật. Trước đây, tôi cũng có cảm giác như vậy, thu nhập của tôi rất cao nhưng tôi vẫn cảm thấy trống trải, không vui.

Ngài Nhan Hồi ăn cơm bằng rá trúc, uống nước bằng phễu tre, Ngài không muốn thay đổi niềm vui có được từ sự tự tại đó. Khi chúng ta còn trẻ, tâm ý chúng ta bao chao, xao động thì chúng ta không thể hiểu được niềm vui này. Khi tuổi chúng ta về xế chiều chúng ta sẽ dần dần ngộ ra. Đây gọi là: **“Hoát nhiên đại ngộ”**. Trong nhà Phật nói: **“Sinh – Lão – Bệnh – Tử là khổ”**. Khi chúng ta còn trẻ, chúng ta cố gắng hiểu cũng không hiểu hết được điều này. Khi chúng ta già, chúng ta có bệnh, chúng ta **“lực bất tòng tâm”** thì chúng ta không còn kịp quay đầu. Chúng ta đã hoang phí năng lực, sức khỏe, trí tuệ vào dục vọng, phiền não.

Chúng ta đã có 30 năm ô nhiễm thì chúng ta cũng cần từng đó thời gian để xóa đi sự ô nhiễm. Nhiều người mới tu 3 năm mà họ muốn hết khổ đau, phiền não. Đây là chúng ta có tâm tham, tâm mong cầu. Có người nói: **“Tu nhất kiếp, ngộ nhất thời”**. Hay các bậc Đại căn, Đại trí thì có thể: **“Tội từ tâm khởi, đem tâm sám hối. Tâm đã thanh tịnh thì tội liền tiêu”**. Các Ngài một nghe ngàn ngộ. Chúng ta nghe một ngàn lần nhưng chưa ngộ được một. Chúng ta nghĩ rằng chúng ta làm được như các Ngài thì đó là chúng ta đang đại vọng tưởng. Chúng ta phải biết rõ chính mình đang ở cấp độ nào để chúng ta biết đối trị với phiền não, vọng tưởng. Chúng ta phải chân thật sửa mình thì chúng ta có thể thay đổi. Chúng ta đã có 60 năm ô nhiễm thì chúng ta phải có 60 năm để thay đổi. Nếu chúng ta không thay đổi thì như Ngài Lý Bình Nam nói: **“Chúng ta đáng đọa lạc như thế nào thì đọa lạc như thế đó!”**. Chúng ta gặp Phật pháp càng trễ thì chúng ta càng bị ô nhiễm sâu.

Hòa Thượng nói: **“Tâm địa thuần thiện, thuần tịnh là thiện căn chân thật, là bảo bối chân thật. Chúng ta phải giữ gìn thiện căn này. Chúng ta giữ gìn bằng cách phân biệt một cách**

rõ ràng chân vọng, tà chánh, phải quấy, thiện ác". Khi Hòa Thượng giảng giải "***Kinh Hoa Nghiêm Áo Chi***", Ngài nói một câu khiến tôi phải phân tỉnh: "***Suốt 36 năm, ngày nào tôi cũng niệm Phật, tụng Kinh, thế mà phiền não trong tôi vẫn giấy khởi***". Chúng ta là phàm phu, chúng ta đã tạo nghiệp suốt 30 năm thì chúng ta phải có 30 năm để đối trị, tu sửa, làm mới. Chúng ta phải mau quay đầu nếu không chúng ta sẽ không còn thời gian. Một số người tu hành nhiều năm nhưng tập khí, phiền não ngày càng thêm lớn. Hòa Thượng từng nói: "***Chúng ta xem trọng mọi việc nhưng việc sau khi chết chúng ta sanh về đâu thì chúng ta lại không xem trọng!***".

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.
Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập
mang lại lợi ích cho mọi người!*